

Πάνιουμ — Αριθμός Είκοσι

Η Ακολουθία του Δανιήλ 11 και η Προειδοποίηση του 2025

Jeff Pippenger

2026-03-02

Η πρωτοπόρος εφαρμογή της ιστορίας που εκπλήρωσε τα εδάφια δέκα έως δεκαέξι κατέδειξε ότι η Ρώμη, η οποία εγκαθίδρυσε το όραμα, έφθασε κατά το έτος 200 π.Χ., το ίδιο έτος με τη μάχη του Πανίου, και εγώ υποστηρίζω ότι το 2025 η Ρώμη έφθασε και εγκαθίδρυσε το όραμα με την ορκωμοσία του Τραμπ και του Πάπα Λέοντος. Το 2025 αντιπροσωπεύει τη μόνη φορά κατά την οποία ένας πάπας και ένας Πρόεδρος ορκίστηκαν κατά το ίδιο έτος. Το θηρίο και η εικόνα αυτού υψώθηκαν ενώπιον πάντων όσοι είναι πρόθυμοι να δουν το 2025. Σε αντίθεση με τους πρωτοπόρους, εγώ εφαρμόζω την ακολουθία των εδαφίων, αντί της ιστορίας που αρχικώς εκπλήρωσε τα εδάφια. Συμφωνώ με την ιστορία, αλλά αντλώ από μια ακολουθία εντός των εδαφίων ως το πλαίσιο της ιστορίας, αντί να χρησιμοποιώ την ιστορία για να ορίσω το πλαίσιο των εδαφίων. Υποστηρίζω ότι και οι δύο προσεγγίσεις είναι ακριβείς.

Η Επανάσταση των Μακκαβαίων

Εφαρμόζω την γραμμή των Μακκαβαίων κατά παρόμοιο τρόπο. Η Μακκαβαϊκή εξέγερση το 167 π.Χ. έλαβε χώρα πολύ μετά τη μάχη του Πανείου το 200 π.Χ., και πολύ πριν ο Πομπήιος κυριεύσει την Ιερουσαλήμ το 63 π.Χ. Η γραμμή η οποία αρχίζει στο εδάφιο δεκαέξι με την κατάκτηση της Ιερουσαλήμ από τον στρατηγό Πομπήιο το 63 π.Χ., και συνεχίζεται έως τον Τιβέριο Καίσαρα, ο οποίος βασίλευε όταν ο Ιησούς σταυρώθηκε. Ο σταυρός και ο Τιβέριος παριστάνονται στο εδάφιο είκοσι δύο του ενδεκάτου κεφαλαίου.

Και με τους βραχίονες κατακλύζοντας ποταμού θα παρασυρθούν από εμπρός του και θα συντριβούν· ναι, ακόμη και ο άρχων της διαθήκης. Δανιήλ 11:22.

Ο στρατηγός Πομπήιος, κατακτώντας την Ιερουσαλήμ το 63 π.Χ. στο εδάφιο δεκαέξι, και κατόπιν ο σταυρός το 31 μ.Χ. στο εδάφιο είκοσι δύο, αντιπροσωπεύουν μία προφητική γραμμή η οποία αρχίζει με ένα σύμβολο του νόμου της Κυριακής και τελειώνει με ένα σύμβολο του νόμου της Κυριακής. Το εδάφιο είκοσι τρία αποτελεί διακοπή στο χωρίο, επισημαίνοντας έτσι το εδάφιο είκοσι δύο ως το τέλος της προφητικής γραμμής που άρχισε στο εδάφιο δεκαέξι. Μαζί με το σαφώς διακεκριμένο τέλος της γραμμής στο εδάφιο είκοσι δύο, υφίσταται και το γεγονός ότι το εδάφιο είκοσι δύο είναι σύμβολο του ίδιου οροσήμου που παριστάνεται στο εδάφιο δεκαέξι, παρέχοντας έτσι μία μαρτυρία άλφα και ωμέγα ότι τα εδάφια δεκαέξι έως είκοσι δύο αντιπροσωπεύουν μία διακριτή προφητική γραμμή.

Προσθέστε σε αυτό ότι τα εδάφια δεκαπέντε και δεκαέξι σηματοδοτούν τη μετάβαση από το Σελευκιδικό βασίλειο στη Ρωμαϊκή δύναμη, και τότε διακρίνετε μια διακοπή της συνέχειας από τους Σελευκίδες στο εδάφιο δεκαπέντε έως τους Ρωμαίους στο εδάφιο δεκαέξι, και η ακολουθία από το εδάφιο δεκαέξι έως το εικοστό δεύτερο είναι σαφώς απομονωμένη ως μία ενιαία προφητική γραμμή. Το εδάφιο δεκαέξι εισάγει την επόμενη δύναμη που θα κυριαρχήσει στην

Ιουδαία, σηματοδοτώντας έτσι μια μετάβαση της προφητικής ιστορίας, όπως ακριβώς και με το εδάφιο είκοσι τρία. Η γραμμή αρχίζει και τελειώνει με ένα σύμβολο του νόμου της Κυριακής, και η γραμμή καταλήγει στο εδάφιο είκοσι δύο του ενδέκατου κεφαλαίου.

Σμιθ—και Τρεις Καίσαρες

Το γεγονός ότι το εδάφιο δεκαέξι αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής, όπως και το εδάφιο είκοσι δύο, απαιτεί να παρατεθούν τα δύο εδάφια το ένα πάνω στο άλλο. Ο Uriah Smith σχολιάζει το εδάφιο είκοσι τρία και εξηγεί γιατί αυτό αντιπροσωπεύει μια ιστορία που άρχισε παλαιότερα μέσα στην ιστορία των προηγούμενων εδαφίων, αντί να αντιπροσωπεύει μια ιστορία που ακολουθεί αμέσως μετά τον σταυρό του εδαφίου είκοσι δύο.

«ΣΤΙΧΟΣ 23. Και μετά την συμμαχίαν τὴν συναφθεῖσαν μετ’ αὐτοῦ, θὰ ἐνεργήσῃ δολίως· διότι θὰ ἀναβῆ καὶ θὰ καταστῆ ἰσχυρὸς μὲ μικρὸν λαόν.»

«Το “αὐτόν” μετὰ τοῦ ὁποῖου συνάπτεται ἡ ἐνταῦθα μνημονευομένη συμμαχία, πρέπει νὰ εἶναι ἡ αὐτὴ δύναμις ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ θέμα τῆς προφητείας ἀπὸ τὸ 14ον εἶδος· καὶ ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ρωμαϊκὴ δύναμις, ἀποδεικνύεται πέραν πάσης ἀμφισβητήσεως ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς προφητείας εἰς τρία πρόσωπα, ὅπως ἤδη ἐσημειώθη, τὰ ὁποῖα διαδοχικῶς ἐκυβέρνησαν τὴν Ῥωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν· δηλαδή, τὸν Ἰούλιον, τὸν Αὐγουστον καὶ τὸν Τιβέριον Καίσαρα. Ὁ πρῶτος, ἐπιστρέφων ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ ὄχρωμα τῆς ἰδίας αὐτοῦ χώρας, προσέκοψε καὶ ἔπεσε, καὶ δὲν εὐρέθη. Ἐδάφιον 19. Ὁ δεῦτερος ἦτο ἐπιβάτης φόρων· καὶ ἐβασίλευσεν ἐν τῇ δόξῃ τῆς βασιλείας, καὶ ἀπέθανεν οὔτε ἐν ὄργῃ οὔτε ἐν μάχῃ, ἀλλὰ εἰρηνικῶς ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ κλίνης. Ἐδάφιον 20. Ὁ τρίτος ἦτο προσποιητὴς καὶ εἷς ἐκ τῶν φαυλοτάτων χαρακτήρων. Ἀνῆλθεν εἰς τὴν βασιλείαν εἰρηνικῶς, ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐτερματίσθησαν διὰ βίας. Καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ὁ Ἄρχων τῆς διαθήκης, Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ἐθανατώθη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Ἐδάφια 21, 22. Ὁ Χριστὸς δὲν δύναται ποτὲ νὰ συντριβῆ ἢ νὰ θανατωθῆ πάλιν· ὅθεν, εἰς οὐδεμίαν ἄλλην κυβέρνησιν καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον χρόνον δύναται νὰ εὐρεθῆ ἐκπλήρωσις τῶν γεγονότων τούτων. Τινὲς ἐπιχειροῦν νὰ ἐφαρμόσουν τὰ εἶδη ταῦτα εἰς τὸν Ἀντίοχον, καὶ νὰ καταστήσουν ἓνα ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἀρχιερέων ἄρχοντα τῆς διαθήκης, μολονότι οὐδέποτε ἀποκαλοῦνται οὕτως. Τοῦτο εἶναι τὸ αὐτὸ εἶδος συλλογισμοῦ τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖ νὰ καταστήσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀντιόχου ἐκπλήρωσιν τοῦ μικροῦ κέρατος τοῦ Δανιὴλ 8· καὶ προβάλλεται διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν· δηλαδή, διὰ νὰ διαρρήξῃ τὴν μεγάλην ἄλυσιν τῶν ἀποδείξεων διὰ τῶν ὁποίων καταδεικνύεται ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς Παρουσίας εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς Βίβλου, καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τώρα ἐπὶ τῶν θυρῶν. Ἀλλ’ αἱ ἀποδείξεις δὲν δύναται νὰ ἀνατραποῦν· ἡ ἄλυσις δὲν δύναται νὰ διαρραγῆ.»

«Ἀφοῦ μας οδήγησε, μέσω των κοσμικών γεγονότων της αυτοκρατορίας, ἕως το τέλος των εβδομήκοντα εβδομάδων, ο προφήτης, στο εδάφιο 23, μας επαναφέρει στον χρόνο κατά τον οποίο οι Ρωμαῖοι συνδέθηκαν ἄμεσα με τον λαό του Θεοῦ μέσω της ιουδαϊκῆς συμμαχίας, το 161 π.Χ.: ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ οδηγούμαστε κατόπιν, σε ευθεία γραμμὴ γεγονότων, ἕως τὸ τελικὸ θρίαμβο τῆς ἐκκλησίας καὶ τὴν εγκαθίδρυση τῆς αἰώνιας βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἰουδαῖοι, υφιστάμενοι σκληρότατη καταπίεση ἀπὸ τοὺς Σύρους βασιλεῖς, ἀπέστειλαν πρεσβεία στη Ρώμη, για νὰ ζητήσουν τὴ βοήθεια των Ρωμαίων καὶ νὰ συνδεθοῦν μαζί τους με «συνθήκη

φιλίας και συμμαχίας». Α΄ Μακ. 8· Prideaux, II, 234· Ιώσηπος, Ιουδαϊκή Αρχαιολογία, βιβλίο 12, κεφ. 10, παρ. 6. Οι Ρωμαίοι άκουσαν το αίτημα των Ιουδαίων και τους παραχώρησαν διάταγμα, διατυπωμένο με τα εξής λόγια:—»

«Το ψήφισμα της συγκλήτου περί συμμαχίας βοηθείας και φιλίας με το έθνος των Ιουδαίων. Δεν θα είναι νόμιμο για κανέναν από όσους υπάγονται στους Ρωμαίους να διεξάγει πόλεμο εναντίον του έθνους των Ιουδαίων, ούτε να βοηθεί εκείνους που το πράττουν, είτε στέλλοντάς τους σιτηρά, είτε πλοία, είτε χρήματα· και αν γίνει οποιαδήποτε επίθεση εναντίον των Ιουδαίων, οι Ρωμαίοι θα τους βοηθήσουν όσο είναι σε θέση· και πάλι, αν γίνει οποιαδήποτε επίθεση εναντίον των Ρωμαίων, οι Ιουδαίοι θα τους βοηθήσουν. Και αν οι Ιουδαίοι επιθυμούν να προσθέσουν ή να αφαιρέσουν κάτι από αυτή τη συμμαχία βοηθείας, αυτό θα γίνει με την κοινή συγκατάθεση των Ρωμαίων. Και κάθε προσθήκη που θα γίνει κατ’ αυτόν τον τρόπο, θα έχει ισχύ.» “Το ψήφισμα αυτό”, λέγει ο Ιώσηπος, “γράφτηκε από τον Εύπολεμο, τον υιό του Ιωάννη, και από τον Ιάσονα, τον υιό του Ελεάζαρ, όταν ο Ιούδας ήταν αρχιερέας του έθνους και ο Σίμων, ο αδελφός του, στρατηγός του στρατού. Και αυτή ήταν η πρώτη συμμαχία που οι Ρωμαίοι έκαναν με τους Ιουδαίους, και διεκπεραιώθηκε κατ’ αυτόν τον τρόπο.”»

«Κατά τον χρόνο αυτόν οι Ρωμαίοι ήσαν μικρός λαός και άρχισαν να ενεργούν δολίως, ή με πανουργία, όπως υποδηλώνει η λέξη. Και από το σημείο αυτό ανήλθαν με σταθερή και ταχεία άνοδο στο ύψος της εξουσίας την οποία κατόπιν έφθασαν να αποκτήσουν.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Όχι μόνον ο σταυρός του εδαφίου είκοσι δύο τερματίζει μια γραμμή με ένα σύμβολο το οποίο βρίσκεται επίσης στην αρχή της γραμμής, αλλά το επόμενο εδάφιο επανέρχεται στην ιστορία που προηγήθηκε του σταυρού, περίπου τριάντα έτη μετά το Πάνιον και περίπου εκατό έτη πριν η Ρώμη κατακτήσει την Ιερουσαλήμ. Το ορόσημο της συμμαχίας των Ιουδαίων, το οποίο ο Smith εδώ προσδιορίζει ως το 161 π.Χ., προσδιορίζεται από άλλους πρωτοπόρους ως το 158 π.Χ. Το σημείο στο οποίο εστιάζω εδώ δεν είναι τόσο η χρονολογία, όσο ότι τα εδάφια δεκαέξι έως είκοσι δύο αντιπροσωπεύουν μια γραμμή προφητικής ιστορίας, της οποίας ο νόμος της Κυριακής είναι τόσο το άλφα όσο και το ωμέγα. Έπειτα, αφού εκτεθεί η γραμμή των εδαφίων δεκαέξι έως είκοσι δύο, το εδάφιο είκοσι τρία επαναλαμβάνει και διευρύνει την ιστορία που βρίσκεται εντός της γραμμής των εδαφίων δεκαέξι έως είκοσι δύο. Η προφητική γραμμή ιστορίας που αντιπροσωπεύεται από το εδάφιο είκοσι τρία είναι η ιστορία των Μακκαβαίων, και η ιστορία των Μακκαβαίων είναι τέλειος παραλληλισμός προς την ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών.

Δύο Δυναστείες

Οι Μακκαβαίοι αντιπροσωπεύουν μια εξέγερση κατά του Σελευκιδικού βασιλείου, η οποία άρχισε κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Αντιόχου του Επιφανούς. Η εξέγερση στρεφόταν κατά του βόρειου Σελευκιδικού βασιλείου και κατέληξε σε νίκη που οδήγησε στη μία από τις δύο ιουδαϊκές δυναστείες της περιόδου η οποία τελικώς οδήγησε στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. Η πρώτη δυναστεία ήταν η Ασμοναϊκή και η δεύτερη η Ηρωδιανή. Η Ηρωδιανή δυναστεία ήταν η δεύτερη ιουδαϊκή διακυβέρνηση μετά την απελευθέρωση από το βόρειο Σελευκιδικό βασίλειο. Συνδεόταν άμεσα με το ρωμαϊκό σύστημα, ενώ η προγενέστερη Ασμοναϊκή δυναστεία ήταν κατ’ ουσίαν ιουδαϊκή. Η Ασμοναϊκή δυναστεία άρχισε το 141 π.Χ. και το 37 π.Χ. άρχισε η Ηρωδιανή

δυναστεία, η οποία διήρκεσε έως το 70 μ.Χ.

Οι δυναστείες αντιπροσωπεύουν την κυβέρνηση της Ιουδαίας, της αρχαίας και κυριολεκτικής ένδοξης γης. Η Μακκαβαϊκή εξέγερση διήρκεσε από το 167 έως το 160 π.Χ. Το 164 π.Χ. οι Μακκαβαίοι εκδίωξαν τον Αντίοχο τον Επιφανή από την Ιερουσαλήμ και καθάρισαν και επανακαθιέρωσαν τον ναό, αφού ο Αντίοχος τον είχε βεβηλώσει· όμως μόνον το 141 π.Χ. η βόρεια Σελευκιδική δύναμη κατανικήθηκε πλήρως και άρχισε η Ασμοναϊκή δυναστεία.

Η Ηρωδιανή δυναστεία αποτελεί κλειδί για αυτή τη γραμμή, διότι ήταν ο Ηρώδης ο Μέγας που διέταξε την εκτέλεση των νηπίων κατά τον καιρό της γεννήσεως του Ιησού, και ο υιός του κυβερνούσε όταν ο Ιησούς πέθανε. Ο Ηρώδης ο Μέγας ήταν ο πατέρας και ήταν βασιλιάς επί της Ιουδαίας, αλλά ο υιός του ήταν μόνον τετράρχης, πράγμα που σημαίνει ότι ήταν άρχων επί του ενός τετάρτου του βασιλείου, περισσότερο σαν διοικητής παρά σαν βασιλιάς. Γι' αυτό του έλειπε η εξουσία, πράγμα που απαιτούσε να συνδεθεί με τον Πιλάτο για να σταυρώσει τον Χριστό. Η γέννηση του Ιησού ήταν ο προφητικός «καιρός του τέλους» στη δική του προφητική γραμμή, και ο θάνατός Του αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής. Ο πρώτος Ηρώδης αντιπροσωπεύει το 1989, και ο τελευταίος Ηρώδης είναι ο νόμος της Κυριακής. Ο Ηρώδης ο πατέρας προς τον Ηρώδη τον υιό είναι η προφητική γραμμή του Χριστού.

Η γραμμή των Μακκαβαίων αρχίζει με μια νικηφόρα εξέγερση εναντίον ενός βόρειου βασιλέως, ο οποίος είχε επιβάλει στους Ιουδαίους τα ελληνικά του έθιμα, τον πολιτισμό του, καθώς και την ελληνική θρησκεία. Η αρχή της Ασμοναϊκής δυναστείας αντιπροσώπευε το 1798. Γιατί έτσι, μπορεί να ρωτήσετε; Εάν η μία δυναστεία αρχίζει σε έναν προφητικό «καιρό του τέλους», όπως συνέβη με τη δυναστεία των Ηρωδιανών κατά τη γέννηση του Χριστού, τότε η άλλη δυναστεία θα είχε, από προφητική αναγκαιότητα, την ίδια αρχή. Και οι δύο δυναστείες αρχίζουν με έναν καιρό του τέλους, όταν εφαρμόζουμε τη γέννηση του Χριστού ως τον «καιρό του τέλους», αλλά οι μωρές ποτέ δεν βλέπουν το αποσφραγισμένο φως που συνδέεται με τον καιρό του τέλους.

«Στη δική μας εποχή, όπως και στις ημέρες του Χριστού, μπορεί να υπάρχει εσφαλμένη ανάγνωση ή παρερμηνεία των Γραφών. Αν οι Ιουδαίοι είχαν μελετήσει τις Γραφές με ειλικρινείς, προσευχόμενες καρδιές, η έρευνά τους θα είχε ανταμειφθεί με αληθινή γνώση του χρόνου, και όχι μόνο του χρόνου, αλλά και του τρόπου της εμφανίσεως του Χριστού. Δεν θα είχαν αποδώσει την ένδοξη δευτέρα παρουσία του Χριστού στην πρώτη του έλευση. Είχαν τη μαρτυρία του Δανιήλ· είχαν τη μαρτυρία του Ησαΐα και των άλλων προφητών· είχαν τη διδασκαλία του Μωυσή· και εδώ ήταν ο Χριστός ανάμεσά τους, και όμως εξακολουθούσαν να ερευνούν τις Γραφές για αποδείξεις σχετικά με τον ερχομό του. Και έπρατταν στον Χριστό ακριβώς εκείνα τα πράγματα που είχε προφητευθεί ότι θα έπρατταν. Ήταν τόσο τυφλωμένοι, ώστε δεν γνώριζαν τι έπρατταν.»

«Και πολλοί πράττουν τα ίδια πράγματα σήμερα, το 1897, επειδή δεν είχαν πείρα στα δοκιμαστικά μηνύματα που περιλαμβάνονται στο μήνυμα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου. Υπάρχουν εκείνοι που ερευνούν τις Γραφές για αποδείξεις ότι τα μηνύματα αυτά βρίσκονται ακόμη στο μέλλον. Συγκεντρώνουν τα στοιχεία που βεβαιώνουν την αλήθεια των μηνυμάτων, αλλά παραλείπουν να τους αποδώσουν τη θέση που τους ανήκει μέσα στην προφητική ιστορία. Γι' αυτό, τέτοιοι άνθρωποι διατρέχουν τον κίνδυνο να παραπλανήσουν τον

λαό ως προς τον προσδιορισμό της θέσεως των μηνυμάτων. Δεν βλέπουν ούτε κατανοούν τον καιρό του τέλους, ούτε πότε πρέπει να τοποθετηθούν τα μηνύματα. Η ημέρα του Θεού έρχεται με αθόρυβο βηματισμό· αλλά οι δήθεν σοφοί και μεγάλοι άνδρες φλυαρούν περί της “Ανωτέρας Παιδείας”. Δεν γνωρίζουν τα σημεία της ελεύσεως του Χριστού, ούτε του τέλους του κόσμου.» Paulson Collection, 423, 424.

Ο προσδιορισμός της γέννησης του Χριστού ως του «καιρού του τέλους» και, επομένως, ως του κλειδιού για την ένταξη της γραμμής των Μακκαβαίων στο πλαίσιο της παρούσας αλήθειας των εσχάτων ημερών, καθιστά τον Χριστό το ίδιο το κέντρο του χωρίου, πράγμα που αποτελεί επίσης απόδειξη ότι η εφαρμογή είναι έγκυρη.

Η γραμμή των Μακκαβαίων απεικονίζει την πνευματική ένδοξη γη, και η απεικόνιση αρχίζει σε μια περίοδο κατά την οποία οι πολίτες της ένδοξης γης αποσπώνται από την πολιτική και θρησκευτική κυριαρχία του βασιλέως του βορρά. Η εξέγερση των Μακκαβαίων, η οποία οδήγησε στη δυναστεία των Ασμοναίων, αντιπροσωπεύει το 1776, και η εξέγερση κατά του βασιλέως του βορρά, η οποία πραγματοποιήθηκε από τους Μακκαβαίους, αντιπροσώπευε τον Επαναστατικό Πόλεμο. Τα είκοσι δύο έτη από το 1776 έως το 1798 αντιπροσωπεύουν τη Μακκαβαϊκή εξέγερση που οδήγησε στη δυναστεία των Ασμοναίων κατά τον καιρό του τέλους το 1798, η οποία συνεχίστηκε έως ότου άρχισε η Ηρωδιανή δυναστεία κατά τον καιρό του τέλους το 1989. Η Ηρωδιανή δυναστεία συνεχίστηκε έως την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ.

Αυτό που είναι σημαντικό να αναγνωρισθεί σε αυτή τη γραμμή της ιστορίας είναι διττό· αποτελεί απεικόνιση της αρχαίας ένδοξης γης, η οποία προτυπώνει τη σύγχρονη ένδοξη γη, και αρχίζει μέσα σε μια γραμμή ιστορίας που εκκινεί από το εδάφιο δεκαέξι, όπου η Ρώμη κατακτά την ένδοξη γη για πρώτη φορά, προσδιορίζοντας έτσι το πρωτεύον θέμα της γραμμής. Η γραμμή από το εδάφιο δεκαέξι έως το εδάφιο είκοσι δύο αντιπροσωπεύει την ένδοξη γη, και το συμφραζόμενό της είναι ο επικείμενος νόμος της Κυριακής. Η γραμμή αντιπροσωπεύει επίσης τις δύο τάξεις προσκυνητών που επηρεάζουν αμφοτέρως τις δυναστικές κυβερνήσεις. Οι Σαδδουκαίοι ήταν ολιγότεροι αριθμητικά, αλλά γενικώς έλεγχαν τα ιουδαϊκά θρησκευτικά και πολιτικά συστήματα και στις δύο δυναστικές περιόδους. Το θρησκευτικό σύστημα διοικείτο από ένα ιερατείο, και το ιερατείο αυτό επηρεαζόταν επίσης τόσο από τους Σαδδουκαίους όσο και από τους Φαρισαίους. Οι Ασμοναϊκή και Ηρωδιανή κυβερνήσεις επηρεάζονταν αμφοτέρως από τους Φαρισαίους και τους Σαδδουκαίους, και οι δύο δυναστείες αντιπροσωπεύουν την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής.

Οι Φαρισαίοι και οι Σαδδουκαίοι αντιπροσωπεύουν δύο παρατάξεις πολιτικών πεποιθήσεων, οι οποίες διακρίνονται από τη θέση τους στο ζήτημα της δουλείας. Οι Δημοκρατικοί είναι υπέρ της δουλείας και οι Ρεπουμπλικανοί είναι κατά της δουλείας· και από κοινού αλληλεπιδρούν με τον πολιτικό μηχανισμό της συνταγματικής κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών. Η κυβέρνηση εκείνη είναι το θηρίο της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, και η εξωτερική ιστορία του θηρίου της γης παριστάνεται από το ρεπουμπλικανικό του κέρασ. Η εσωτερική ιστορία παριστάνεται από το προτεσταντικό κέρασ. Τα κέρατα είναι χωρισμένα επάνω στο θηρίο, διότι το θηρίο είναι το Σύνταγμα που διαχωρίζει το κέρασ του κράτους από το κέρασ της εκκλησίας, αλλά κινούνται μαζί μέσα στην ιστορία. Το ρεπουμπλικανικό κέρασ έχει δύο επιρροές, είτε υπέρ είτε

κατά της δουλείας. Το προτεσταντικό κέρασ έχει δύο επιρροές, είτε υπέρ του Σαββάτου της εβδομής ημέρας είτε υπέρ της πρώτης ημέρας του ήλιου.

Περίπου τριάντα έτη μετά τη μάχη του Πανίου, οι Μακκαβαίοι σηματοδοτούν στην ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών το έκτο βασίλειο της Βιβλικής προφητείας. Έπειτα, περίπου έναν αιώνα αργότερα, το εδάφιο δεκαέξι εκπληρώνεται όταν η Ιερουσαλήμ κατακτάται, προτυπώνοντας τον σταυρό. Η Ιουδαία είναι το δεύτερο από τα τρία εμπόδια που υποτάσσει η Ρώμη καθώς αναλαμβάνει τον έλεγχο του κόσμου. Ο στρατηγός Πομπήιος κατέκτησε τη Συρία το 65 π.Χ., και κατόπιν τον Ιούδα το 63 π.Χ. Ο Αύγουστος Καίσαρ θα κατακτούσε το τρίτο εμπόδιο στη μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ. Η ιστορία αυτή αναπαρίσταται στη γραμμή των εδαφίων δεκαέξι έως είκοσι δύο.

Μέχρι την εποχή του σταυρού, η ιστορία των Μακκαβαίων έχει ήδη διαρκέσει σχεδόν διακόσια έτη. Ο Ουρίας Σμιθ επισημαίνει ότι η ιστορία που παριστάνεται από τη συμμαχία με τους Ιουδαίους στο εδάφιο είκοσι τρία πρέπει να ευθυγραμμιστεί με ένα αφετηριακό σημείο στην ιστορία το οποίο έλαβε χώρα σχεδόν διακόσια έτη πριν από την ιστορία του σταυρού στο εδάφιο είκοσι δύο. Η ιστορία του σταυρού στο εδάφιο είκοσι δύο πρέπει να ευθυγραμμιστεί με το εδάφιο δεκαέξι, διότι και το εδάφιο δεκαέξι είναι επίσης ο νόμος της Κυριακής. Αυτό σημαίνει ότι η γραμμή των Μακκαβαίων, η οποία είναι η ιστορία της ενδόξου γης του Ιούδα, αρχίζει πολύ πριν από τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου δεκαέξι.

Όταν κατανοούμε ότι η ιστορία των Μιλλεριτών απεικονίζει την ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, μπορούμε να ευθυγραμμίσουμε τον καιρό του τέλους για τους Μιλλερίτες το 1798, με τον καιρό του τέλους για τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες το 1989. Όταν το πράττουμε αυτό, υπερθέτουμε την ιστορία του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου επάνω στην ιστορία του τρίτου αγγέλου. Το 1798 και το 1989 είναι οι αλφα και ωμέγα δείκτες πορείας της ιστορίας του εδαφίου σαράντα του Δανιήλ ένδεκα.

Το τεσσαρακοστό εδάφιο αρχίζει στον «καιρό του τέλους», ο οποίος αποδεικνύεται εύκολα ότι είναι το 1798· και, όταν γίνει ορθά κατανοητό, η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989 εκπλήρωσε το τεσσαρακοστό εδάφιο, και εκείνη η εκπλήρωση ήταν επίσης «ο καιρός του τέλους». Δύο «καιροί του τέλους», σε ένα εδάφιο, το οποίο βρίσκεται στο ίδιο κεφάλαιο με τη γραμμή των Μακκαβαίων. Η επανάσταση των Μακκαβαίων, η οποία οδήγησε στη δυναστεία των Ασμοναίων, αντιπροσωπεύει τα είκοσι δύο έτη από το 1776 έως το 1798. Το 1798 άρχισε η δυναστεία των Ασμοναίων και η Ηρωδιανή δυναστεία άρχισε το 1989.

Το δέκατο εδάφιο του Δανιήλ 11 προσδιορίζει το 1989, και το δέκατο έκτο εδάφιο είναι ο νόμος της Κυριακής. Η ιστορική γραμμή μέσα σε αυτά τα εδάφια αντιπροσωπεύει τρεις μάχες, καθώς και την πτώση ενός νότιου βασιλέως και την είσοδο της Ρώμης στην προφητική ιστορία. Περιέχει επίσης τη γραμμή δύο δυναστειών που προτυποποιούν την αλλαγή η οποία λαμβάνει χώρα όταν το θηρίο της γης του Αποκαλύψεως 13, το οποίο «είχε δύο κέρατα όμοια με αρνίου, και» «ελάλει ως δράκων». Κατά ακολουθίαν, η πρώτη ιουδαϊκή δυναστεία είναι το αρνίο και η δεύτερη ρωμαϊκή δυναστεία είναι ο δράκων. Η πρώτη δυναστεία ήταν ιουδαϊκή, η δεύτερη ήταν ρωμαϊκή. Είτε ιουδαϊκό είτε ρωμαϊκό, το θηρίο της γης είχε δύο κέρατα.

Η Ιουδαϊκή δυναστεία αντιπροσωπεύει το Προτεσταντικό κέρασ και η Ρωμαϊκή δυναστεία αντιπροσωπεύει το Ρεπουμπλικανικό κέρασ. Αμφότερα τα κέρατα κατέχουν επίσης μια προφητική διαίρεση σε δύο. Οι Σαδδουκαίοι και οι Φαρισαίοι παρέχουν το πλαίσιο των υπέρ της δουλείας Δημοκρατικών σε αντιδιαστολή προς τους κατά της δουλείας Ρεπουμπλικανούς· ενώ επίσης αντιπροσωπεύουν μια δίπτυχη διαίρεση των μωρών παρθένων σε αντίθεση προς τις φρόνιμες παρθένες. Οι Φαρισαίοι ως μωρές παρθένοι εκκαθαρίζονται κατά την πρώτη απογοήτευση και οι Σαδδουκαίοι εκκαθαρίζονται κατά τον δεύτερο καθαρισμό του ναού. Οι Φαρισαίοι, όπως η εκκλησία των Σάρδεων, ομολογούσαν ότι είχαν όνομα ζωής, αλλά ήσαν νεκροί, και εκκαθαρίζονται πρώτοι· έπειτα οι Σαδδουκαίοι, οι οποίοι αρνήθηκαν τη δύναμη του Θεού, αρνήθηκαν τη δύναμη και το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Οι Σαδδουκαίοι είναι ο λαός της διαθήκης που παραμερίζεται· οι Σαδδουκαίοι είναι εκείνοι που ικανοποιούνται με τα αισθήματα καλών συγκινήσεων.

«Η έλευση του Χριστού, όπως αναγγέλθηκε με το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, έγινε κατανοητό ότι παριστάνονταν από την έλευση του νυμφίου. Η ευρείας εκτάσεως μεταρρύθμιση υπό την ανακήρυξη της σύντομης ελεύσεώς Του αντιστοιχούσε στην έξοδο των παρθένων. Στην παραβολή αυτή, όπως και σε εκείνη του Ματθαίου 24, παριστάνονται δύο τάξεις. Όλες είχαν λάβει τις λαμπάδες τους, τη Βίβλο, και με το φως της είχαν εξέλθει για να συναντήσουν τον Νυμφίο. Αλλά ενώ “αι δε μωραί λαβούσαι τας λαμπάδας αυτών, ουκ έλαβον μεθ’ εαυτών έλαιον,” “αι δε φρόνιμοι έλαβον έλαιον εν τοις αγγείοις αυτών μετά των λαμπάδων αυτών.” Η τελευταία αυτή τάξη είχε λάβει τη χάρη του Θεού, την αναγεννητική, φωτιστική δύναμη του Αγίου Πνεύματος, η οποία καθιστά τον λόγο Του λύχνο εις τους πόδας και φως εις την οδό. Με φόβο Θεού είχαν μελετήσει τις Γραφές για να γνωρίσουν την αλήθεια, και είχαν επιζητήσει με earnestness καθαρότητα καρδιάς και ζωής. Αυτοί είχαν προσωπική εμπειρία, πίστη στον Θεό και στον λόγο Του, η οποία δεν μπορούσε να ανατραπεί από απογοήτευση και καθυστέρηση. Άλλοι “έλαβον τας λαμπάδας αυτών, και ουκ έλαβον μεθ’ εαυτών έλαιον.” Είχαν κινηθεί από παρόρμηση. Οι φόβοι τους είχαν διεγερθεί από το επίσημο μήνυμα, αλλά είχαν εξαρτηθεί από την πίστη των αδελφών τους, ικανοποιημένοι με το τρεμοσβήνον φως καλών αισθημάτων, χωρίς πλήρη κατανόηση της αλήθειας ή γνήσιο έργο χάριτος στην καρδιά. Αυτοί είχαν εξέλθει για να συναντήσουν τον Κύριο, γεμάτοι ελπίδα με την προοπτική άμεσης ανταμοιβής· αλλά δεν ήταν προετοιμασμένοι για καθυστέρηση και απογοήτευση. Όταν ήλθαν οι δοκιμασίες, η πίστη τους εξέλιπε, και τα φώτα τους έκαιαν αμυδρά.» The Great Controversy, 393.

Είτε πολιτικές είτε θρησκευτικές, αμφότερες οι τάξεις ενώνονται εναντίον των σοφών κατά την κρίση στο μεσονύκτιο. Αφού ελέχθη αυτό, αρχίσαμε το άρθρο θέτοντας το σημείο ότι εφαρμόζω το εδάφιο δεκατέσσερα βάσει της θέσεώς του μέσα στη ροή των εδαφίων, σε αντίθεση με την ιστορική ακολουθία που παριστάνεται από τα εδάφια. Χρησιμοποιώ αυτή τη λογική σε συμφωνία με τη θέση του εδαφίου είκοσι τρία. Η τοποθέτηση ενός waymark πρέπει να αντιστοιχεί στην ιστορική του εκπλήρωση. Η συμμαχία που οι Ιουδαίοι έκαναν με τη Ρώμη κατά την περίοδο των Μακκαβαίων καθόρισε πού θα εφαρμοζόταν το εδάφιο. Οι «λησταί» του εδαφίου δεκατέσσερα, οι οποίοι εδραιώνουν την όραση, το έπραξαν το 200 π.Χ., ακριβώς το έτος της μάχης του Πανείου, αλλά η μάχη και οι λησταί είναι δύο διαφορετικά σύμβολα.

Οι «λησταί» καθίστανται μέρος της αφήγησης, όχι για να θεμελιώσουν μια άμεση σύνδεση με την ημερομηνία της μάχης του Πανίου, αλλά για να προσδιορίσουν τη σχέση που διαμόρφωσαν με τον εξασθενημένο πεντάχρονο άρχοντα της Αιγύπτου, ο οποίος επρόκειτο να ηττηθεί από τον Αντίοχο. Δεν επιθυμούσαν διακοπή της εισαγωγής αιγυπτιακού σίτου στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Το προφητικό συσχετισμό της Ρώμης με τον ευάλωτο πεντάχρονο βασιλέα της Αιγύπτου πραγματεύεται το εδάφιο. Αυτή η παρέμβαση προσδιορίζει τα επακόλουθα της κατάρρευσης που ακολουθεί την απόπειρα του Πούτιν να συμπεριλάβει την υποταγή της ουκρανικής εκκλησίας στη ρωσική εκκλησία, όπως ήταν προηγουμένως, πριν από το 1989. Εκείνη η απόπειρα αρχίζει την προοδευτική παρακμή του νοτίου βασιλείου του, και όταν ο Πούτιν πεθάνει, όπως ο Πτολεμαίος, ή κατά κάποιον τρόπο εξοριστεί, όπως ο Οζίας και ο Ναπολέων, αφαιρείται προφητικά και το βασίλειό του περιέρχεται τότε στη διαχείριση μιας σειράς λιγότερο ικανών ηγετών. Έπειτα, στον καιρό του πεντάχρονου βασιλέως, η παπική Ρώμη παρεμβαίνει για να προστατεύσει τα συμφέροντά της, τα οποία είναι η ουκρανική εκκλησία.

Ο παπισμός δεν λαμβάνει το μέρος ούτε της ρωσικής ούτε της ουκρανικής ορθοδοξίας· χειρίζεται κάθε πλευρά, προκειμένου να υπαγάγει όλα τα θρησκευτικά σώματα υπό την εξουσία του, όπως αυτό παριστάνεται στο τέταρτο κεφάλαιο του Ησαΐα.

Και εν εκείνη τη ημέρα επτά γυναίκες θέλουσι πιασθή από ενός ανδρός, λέγουσαι· Ημείς θέλομεν τρώγει τον άρτον ημών, και θέλομεν ενδύεσθαι τα ιμάτια ημών· μόνον ας ονομαζώμεθα με το όνομά σου, διά να αφαιρεθῆ το όνειδος ημών. Εν εκείνη τη ημέρα ο βλαστός του Κυρίου θέλει είσθαι εις κάλλος και δόξαν, και ο καρπός της γης εις μεγαλοπρέπειαν και ωραιότητα διά τους διασωθέντας του Ισραήλ. Και θέλει συμβῆ, ότι ο υπολειφθείς εν Σιών και ο εναπομείνας εν Ιερουσαλήμ θέλει ονομασθῆ άγιος, ήγουν πας ο γεγραμμένος μεταξύ των ζώντων εν Ιερουσαλήμ. Ησαΐας 4:1–3.

Ο παπισμός αναλαμβάνει τον έλεγχο όλων των θρησκευτικών σωμάτων, τα οποία παριστάνονται ως επτά γυναίκες, δηλαδή όλων των εκκλησιών. Οι επτά αυτές εκκλησίες επιθυμούν να ονομάζονται καθολικές, πράγμα που σημαίνει οικουμενικές, και προφανώς δεν είναι ο λαός του Θεού, διότι προτίθενται να φορούν τη δική τους ενδυμασία. Η ενοποίηση όλων των θρησκευτικών σωμάτων που επιθυμούν να φορούν τα δικά τους ανθρώπινα ενδύματα λαμβάνει χώρα στον καιρό κατά τον οποίο εκείνοι στην «Ιερουσαλήμ θέλουσιν ονομασθῆ άγιοι», δηλαδή όταν ο κλάδος του Κυρίου μεταμορφώνει έναν λαό από Λαοδικειανό σε Φιλαδελφιανό, οπότε ο παπισμός καθίσταται η κεφαλή όλων των θρησκευτικών σωμάτων, στον ίδιο ακριβώς καιρό κατά τον οποίο θα καταστεί επίσης η κεφαλή των πολιτικών σωμάτων.

Το 1989, η ουκρανική εκκλησία υπήρξε σύμβολο του βασιλέως του βορρά που παρέσυρε τη Σοβιετική Ένωση, και ο Πούτιν θα επιδιώξει να αποκαταστήσει την προηγούμενη σχέση υποταγής, θα λάβει λέπρα επί του μετώπου του και θα αρχίσει διωγμό εναντίον της θρησκείας που αρνήθηκε τις απαιτήσεις του. Εκείνος ο διωγμός έλαβε χώρα στο ίδιο το έθνος του Πτολεμαίου, στην πόλη της Αλεξάνδρειας· επομένως, οι εκκλησίες εντός της Ρωσίας που επηρεάζονται από τη Ρώμη θα καταστούν στόχος του Πούτιν, καθώς και το τέλος του. Καθώς ο Τραμπ προετοιμάζεται για τη μάχη του Πανίου, η ανοιχτή του σχέση με τον προστάτη του εξασθενημένου παιδός-βασιλέως της Αιγύπτου καθίσταται προσδιορισμένη το 2025. Η ρωμαϊκή δύναμη που το

200 π.Χ. προστάτευε τον παιδί-βασιλέα της Αιγύπτου, δεν θα προστατεύσει τότε τον παιδί-βασιλέα. Εκείνη θα συντελέσει στον τερματισμό του παιδός-βασιλέως. Η Ρώμη ως προστάτις της Αιγύπτου το 200 π.Χ., παριστά τη Ρώμη ως καταστροφέα της Αιγύπτου στη μάχη του Πανίου.

Μιλλεριτες

Οι Μιλλεριτιστές δεν είδαν τρεις ρωμαϊκές δυνάμεις· είδαν μόνον δύο· όμως η αλήθεια τους ήταν, παρ' όλα αυτά, αλήθεια. Η προφητική λογική του Αντίοχου ως συμβόλου μάς επιτρέπει να εφαρμόσουμε το εδάφιο δεκατέσσερα σε μία ιστορία που προηγείται του εδαφίου δεκαπέντε, έστω και εάν η ιστορία που αρχικώς εκπλήρωσε τα εδάφια τοποθέτησε τόσο το εδάφιο δεκατέσσερα όσο και το δεκαπέντε στο έτος 200 π.Χ. Ίσχυρίζομαι ότι το εδάφιο δεκαέξι είναι ο έπερχόμενος νόμος της Κυριακής, και ότι το εδάφιο δεκατέσσερα ήταν το 2025, και το εδάφιο δεκαπέντε είναι ή ακόμη μέλλουσα μάχη του Πανίου. Ο Αντίοχος αποδεικνύει ότι οι τρεις μάχες αποτελούν μία προφητική γραμμή, διότι είναι παρών και στις τρεις μάχες· αλλά επίσης αποδεικνύει τον ισχυρισμό που προβάλλω, ότι δηλαδή ή έσχατολογική εφαρμογή των εδαφίων, όταν όρθως διαιρεθῆ με τη μεθοδολογία «γραμμή επί γραμμῆς».

Ο Αντίοχος ήταν παρών και στις τρεις μάχες, και εν ταῖς έσχάταις ήμέραις αντιπροσωπεύει την έξουσία-πληρεξούσιο του παπισμοῦ το 1989 (ό Reagan και οι Ήνωμένες Πολιτείες), το 2014 (ό Zelensky και ή Ουκρανία), και έπειτα, στη μάχη του Πανείου, πρόκειται για την ίδια έξουσία-πληρεξούσιο όπως το 1989, διότι ό Ίησοῦς πάντοτε αντιπροσωπεύει το τέλος με την αρχή. Ο Ronald Reagan είναι νεκρός και τεθαμμένος, ώστε ή ιστορική μαρτυρία του Αντίοχου είναι ακριβής σύμφωνα με τη Μιλλεριτική κατανόηση, αλλά υπόκειται στους κανόνες που διέπουν μια εφαρμογή «γραμμή επί γραμμῆς». Η τελευταία παπική έξουσία-πληρεξούσιος στα εδάφια είναι ό Trump, παρ' όλον ότι, ιστορικῶς, ό Αντίοχος ήταν παρών και στις τρεις μάχες. Προκειμένου να εκπληρωθῆ το εδάφιο δεκατρία, ό Trump έπρεπε να χάσει τη δεύτερη έκλογή, διότι στο εδάφιο δεκατρία «έπιστρέφει», ισχυρότερος παρά ποτέ, αρκετά ισχυρός ώστε να δεχθῆ σφαῖρα δια του ώτός, το όποιο, μαζί με τον δεξιόν αντίχειρα του χεριοῦ και τον μέγαν δάκτυλον του δεξιοῦ ποδός, έπρεπε να χρισθοῦν με αίμα, όταν οι ιερεῖς χρίονταν.

Ο Ρήγκαν προεικόνιζε τον Τραμπ, διότι ο Ρήγκαν είναι ο πρώτος από τους τελικούς οκτώ προέδρους από τον καιρό του τέλους το 1989. Ο Λίνκολν προεικόνιζε τον Τραμπ, διότι ήταν ο πρώτος Ρεπουμπλικανός πρόεδρος. Ο Λίνκολν δολοφονήθηκε από υπέρμαχους της δουλείας Δημοκρατικούς σε συμμαχία με τη Ρώμη, και τόσο ο Ρόναλντ Ρήγκαν όσο και το παπικό του αντίστοιχο, ο Ιωάννης Παῦλος Β', επέζησαν από απόπειρες δολοφονίας. Ο Τραμπ δολοφονήθηκε πολιτικά το 2020, με την κλεμμένη εκλογή σε εκπλήρωση του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, εδάφιο 7, και κατόπιν, το 2024, αναστήθηκε σε εκπλήρωση του εδαφίου 11.

Και όταν τελειώσουν τη μαρτυρία τους, το θηρίο που ανεβαίνει από την άβυσσο θα κάνει πόλεμο εναντίον τους, και θα τους νικήσει, και θα τους θανατώσει. ... Και μετά τρεις ημέρες και ήμισυ, το Πνεύμα της ζωής από τον Θεό εισήλθε μέσα τους, και στάθηκαν στα πόδια τους· και μεγάλος φόβος έπεσε επάνω σε εκείνους που τους έβλεπαν. Αποκάλυψη 11:7, 11.

Η ανάσταση του Τραμπ ήταν η «επιστροφή» του εδαφίου δεκατρία, και επίσης παρείχε έναν παραλληλισμό με ένα χαρακτηριστικό της Ρώμης, διότι η Ρώμη είναι «η ογδόη, η οποία είναι εκ των επτά», και ο Τραμπ είναι εικόνα της Ρώμης.

Και τὸ θηρίον τὸ ὃ ἦν καὶ οὐκ ἔστιν, καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ἐπτά ἐστι, καὶ ὑπάγει εἰς ἀπώλειαν. Αποκάλυψη 17:11.

Η δεύτερη θητεία του Τραμπ τον καθιστά τον ὄγδοο πρόεδρο από τον Ρήγκαν, και επειδή υπήρξε επίσης ο έκτος, ο Τραμπ, σε αντιστοιχία με τον παπισμό, είναι «ο ὄγδοος, ο οποίος είναι εκ των επτά». Ο αριθμός οκτώ είναι το σύμβολο της αναστάσεως, πράγμα που υπογραμμίζει ότι αυτός, ως εικόνα του παπισμού, έπρεπε να έχει ένα θανατηφόρο τραύμα που θεραπεύθηκε, ώστε να «επιστρέψει».

Και εἶδον μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον· καὶ ἡ θανατηφόρος πληγὴ αὐτοῦ ἐθεραπεύθη· καὶ ὅλη ἡ οἰκουμένη ἐθαύμασεν ὀπίσω τοῦ θηρίου. Αποκάλυψις 13:3.

Όταν θεραπευθεί η θανατηφόρα πληγή, ο κόσμος ὅλος «θαυμάζει ὀπίσω τοῦ θηρίου», και όταν ο Τραμπ αναστήθηκε ως ο ὄγδοος, ο οποίος είναι εκ των επτά, το 2024, «επέστρεψε» και ολόκληρος ο κόσμος εθαύμασε ὀπίσω αὐτοῦ.

Και μετὰ τρεῖς ἡμέρες καὶ ἡμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἰσήλθε εἰς αὐτούς, καὶ ἐστάθησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν· καὶ φόβος μέγας ἔπεσε ἐπὶ ἐκείνους οἵτινες ἐβλεπον αὐτούς. Καὶ ἤκουσαν φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν πρὸς αὐτούς· Ἀνάβητε ἐδῶ. Καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν ἐθεώρησαν αὐτούς. Αποκάλυψις 11:11, 12.

Ο Τραμπ «επέστρεψε» στις εκλογές του 2024, και έπειτα, το 2025, τόσο ο ίδιος όσο και ο πάπας Λέων ενθρονίστηκαν. Ο Ιησούς έδωσε μια άμεση και δίκαιη προειδοποίηση, σε όποιους ήθελαν να δουν.

Όταν λοιπόν δείτε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ῥηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, νὰ ἴσταται ἐν τῷ ἁγίῳ τόπῳ, (ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω.) Ματθαῖος 24:15.

Ο Μάρκος το διατυπώνει ίσως κάπως σαφέστερα.

Ἀλλ' ὅταν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ὁποῖον ἐλέχθη διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἰστάμενον ὅπου δεν πρέπει, (ο ἀναγινώσκων ας ἐννοή,) τότε ὅσοι εἰναι ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ας φεύγωσιν εἰς τὰ ὄρη. Μάρκος 13:14.

Το βδέλυγμα της ερημώσεως είναι η Ρώμη σε καθεμία από τις τρεις φάσεις της. Η ειδωλολατρική, η παπική και η σύγχρονη Ρώμη είναι καθεμία σύμβολο προειδοποίησης για τον λαό του Θεού. Η προειδοποίηση πρέπει να αναγνωρισθεί όταν η Ρώμη βρίσκεται σε «άγιο τόπο» ή εκεί όπου «δεν πρέπει» να είναι. Η ένδοξη γη είναι η αγία γη στη Γραφή, και οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η πνευματική ένδοξη γη.

Καὶ ὁ Κύριος θέλει κληρονομήσει τὸν Ἰούδαν, τὴν μερίδα αὐτοῦ, ἐν τῇ γῆ τῇ ἁγίᾳ, καὶ θέλει ἐκλέξει πάλιν τὴν Ἱερουσαλήμ. Σιωπᾶτε, πᾶσα σάρξ, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· διότι ἐγέρθη ἐκ τοῦ ἁγίου κατοικητηρίου αὐτοῦ. Ζαχαρίας 2:12, 13.

Όταν βλέπετε τη Ρώμη να στέκεται στον άγιο τόπο, ο Κύριος εκλέγει την Ιερουσαλήμ ως λαό της διαθήκης Του για την τελευταία φορά. Όταν ο Reagan, ο πρώτος από οκτώ προέδρους, συνήψε μυστική συμμαχία με τον αντίχριστο της προφητείας της Βίβλου, αυτό αντιπροσώπευε ανοιχτή συμμαχία με τη Ρώμη από τον όγδοο και τελευταίο πρόεδρο από τον καιρό του τέλους το 1989. Τα σύμβολα του Ωμέγα συχνά αντιστρέφουν ιδιότητες του συμβόλου Άλφα.

Η ενθρόνιση του πάπα Λέοντος και του Τραμπ το 2025 προσδιορίζει μια ανοιχτή σχέση μεταξύ του θηρίου της θαλάσσης και του θηρίου της γης της Αποκαλύψεως δεκατρία. Η αντιστροφή προς μια ανοιχτή συμμαχία του Τραμπ και του Λέοντος, η οποία προτυπώθηκε από τη μυστική συμμαχία του Ρήγκαν και του Ιωάννη Παύλου Β΄, μας πληροφορεί ότι η υποστήριξη του παιδός-βασιλέως της Αιγύπτου, η οποία εκπλήρωσε το εδάφιο δεκατέσσερα το 200 π.Χ., αντιπροσωπεύει έλλειψη υποστηρίξεως στις έσχατες ημέρες.

Το 2025 καθιερώνει το εξωτερικό θεμελιώδες όραμα ή προφητεία, διότι προβάλλει τη Ρώμη ως την προειδοποίηση της Ρώμης, η οποία ταυτοποιείται από τον Δανιήλ με τον συμβολισμό του «βδελύγματος της ερημώσεως». Η προειδοποίηση του βδελύγματος της ερημώσεως λαμβάνει χώρα πριν από την καταστροφή που παριστάνεται από την «ερήμωση». Κατά την πολιορκία της Ιερουσαλήμ υπό τον Κέστιο, η προειδοποίηση παριστάνεται με το ότι τα λάβαρα της εξουσίας της Ρώμης ετέθησαν εντός των ιερών περιβόλων του αγιαστηρίου. Εκείνοι που είδαν, κατάλαβαν, υπάκουσαν και εγκατέλειψαν την πόλη, και προστατεύθηκαν όταν η πολιορκία επαναλήφθηκε. Είδαν το ρωμαϊκό προειδοποιητικό σημείο. Οι Χριστιανοί που αποχωρίστηκαν από τον συμβιβασμένο εκκλησιαστικό οργανισμό της Περγάμου και, κατόπιν, της εκκλησίας των Θυατείρων, έφυγαν στην έρημο όταν είδαν τον άνθρωπο της αμαρτίας να κάθεται στον ναό του Θεού. Οι μάρτυρες εκείνοι προσδιορίζουν μια προειδοποίηση του βδελύγματος της ερημώσεως, για την οποία μίλησε ο Δανιήλ, κατά τις έσχατες ημέρες.

Έχουμε επανειλημμένως δείξει ότι το 1888 ήταν η πολιορκία του Κεστίου, και ότι η κατάληξη της κρίσεως του νόμου της Κυριακής είναι η πολιορκία του Τίτου. Τα νομοσχέδια του Blair περί νόμου της Κυριακής της δεκαετίας του 1880, μαζί με τους νόμους της Κυριακής που τέθηκαν σε εφαρμογή σε ορισμένες νότιες πολιτείες κατά την ίδια δεκαετία, αποτέλεσαν την προειδοποίηση του Κεστίου, η οποία επίσης σημείωσε τη διαχωριστική γραμμή στη συμβουλή της Αδελφής White σχετικά με τη διαβίωση στην ύπαιθρο. Πριν από τη δεκαετία του 1880, η συμβουλή της ήταν ότι στο μέλλον θα χρειαζόταν να μετακινηθούμε στην ύπαιθρο, αλλά μετά τη δεκαετία του 1880 η διαβίωση στην ύπαιθρο ήταν κάτι που έπρεπε ήδη να είχε πραγματοποιηθεί. Το προειδοποιητικό σημείο των νομοσχεδίων Blair, τα οποία προωθούσαν το σημείο εξουσίας της παπικής δυνάμεως και συζητούνταν κατά τη δεκαετία του 1880, προτυποποίησε το Patriot Act στην 11η Σεπτεμβρίου, διότι ο άγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ εμφανίσθηκε και στις δύο αυτές ιστορίες.

Η 11η Σεπτεμβρίου υπήρξε η προειδοποίηση του Κεστίου, ο οποίος έθεσε την εξουσία του στον άγιο τόπο όπου δεν έπρεπε, διότι κατά την 11η Σεπτεμβρίου το ρωμαϊκό δίκαιο αντικατέστησε το αγγλικό δίκαιο. Στις Δίκες της Πελόζι του 2021 η ρήτρα της δέουσας διαδικασίας αποκηρύχθηκε, και αυτό αντιπροσωπεύει ένα ακόμη βήμα προς την πολιορκία του Τίτου, η οποία καταλήγει στον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η πολιορκία είναι μία χρονική

περίοδος. Το 1888 μιλεί για την ανταρσία του εσωτερικού προτεσταντικού κέρατος, και η 11η Σεπτεμβρίου μιλεί για την ανταρσία του εξωτερικού ρεπουμπλικανικού κέρατος. Η ενθρόνιση του πάπα από την ένδοξη γη κατά το ίδιο έτος κατά το οποίο εγκαινιάζεται επίσης ο τελικός πρόεδρος, αντιπροσωπεύει την τελική προειδοποίηση του βδελύγματος της ερημώσεως, το οποίο στέκεται όπου δεν πρέπει, ακριβώς πριν από τη μάχη του Πανίου. Η μάχη του Πανίου οδηγεί απευθείας στον νόμο της Κυριακής και στη μάχη του Ακτίου, η οποία αντιπροσώπευε το τρίτο και τελικό εμπόδιο για την ειδωλολατρική Ρώμη, και έπειτα η ειδωλολατρική Ρώμη κυριάρχησε απολύτως επί 360 έτη σε εκπλήρωση του Δανιήλ 11:24. Κατά τον νόμο της Κυριακής το έκτο και το έβδομο βασίλειο κατακτώνται αμφότερα από τη Ρώμη, και τότε η σύγχρονη Ρώμη βασιλεύει για μία συμβολική ώρα, ή σαράντα δύο συμβολικούς μήνες.

Στο δέκατο έκτο εδάφιο, ο Πομπήιος, ο οποίος μόλις έχει κατακτήσει τα πρώτα εμπόδια της ειδωλολατρικής Ρώμης στη Συρία, κατακτά έπειτα την Ιερουσαλήμ. Ο Πομπήιος καταβάλλει τα δύο πρώτα εμπόδια της Ρώμης, και ο Αύγουστος Καίσαρας κατακτά το τρίτο στο Άκτιο. Η σύγχρονη Ρώμη κατακτά πρώτα τον βασιλέα του νότου το 1989, σε εκπλήρωση του τεσσαρακοστού εδαφίου και όπως προτυπώνεται από το δέκατο εδάφιο. Έπειτα, κατά τον νόμο της Κυριακής, η σύγχρονη Ρώμη κατακτά το δεύτερο και το τρίτο εμπόδιό της μέσω των Ηνωμένων Πολιτειών, και κατόπιν τα Ηνωμένα Έθνη συμφωνούν αμέσως να δώσουν τη βασιλεία τους στην παπική εξουσία. Η ειδωλολατρική Ρώμη κατέκτησε δύο με τον Πομπήιο και έπειτα ένα, και η παπική Ρώμη κατέκτησε ένα το 1989, και κατόπιν τα επόμενα δύο της στο δέκατο έκτο εδάφιο, όπου ο Πομπήιος σημειώνεται με τη δεύτερη κατάκτησή του.

Είτε επρόκειτο για το τρίτο εμπόδιο στο Άκτιο για την ειδωλολατρική Ρώμη, είτε για το τρίτο εμπόδιο, το οποίο παριστάνεται από την εκδίωξη των Γότθων από την πόλη της Ρώμης το 538, όταν η Ρώμη υπερνικά το τρίτο εμπόδιο, κυριαρχεί υπέρτατα.

Βεβαίως ο Κύριος ο Θεός δεν θα πράξει ουδέν, εάν δεν αποκαλύψει το μυστικό του προς τους δούλους του, τους προφήτες. Αμός 3:7.

Ο Κύριος ασφαλώς θα δώσει την τελική εκδήλωση του προειδοποιητικού σημείου, το οποίο παριστάνεται ως το βδέλυγμα της ερημώσεως στο βιβλίο του Δανιήλ, προτού επέλθει η ερήμωση. Το προειδοποιητικό εκείνο σημείο είναι η ανοιχτή συμμαχία, σε αντίθεση με τη μυστική συμμαχία του Reagan, η οποία αναπαρίσταται το 2025. Ο Κύριος δεν θα επιφέρει τιμωρία, χωρίς πρώτα να δώσει προειδοποίηση, και ο Αμός είναι πολύ σαφής ως προς το ποια είναι η μυστική αποκάλυψη προς τους δούλους Του και προς ποιον απευθύνεται.

Ακούσατε τούτον τὸν λόγον, τὸν ὅποιον ἐλάλησεν ὁ Κύριος ἐναντίον σας, ὧ υἱοὶ Ἰσραὴλ, ἐναντίον ὅλης τῆς πατριᾶς, τὴν ὁποίαν ἀνήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου, λέγων· Ἐσᾶς μόνους ἐγνώρισα ἀπὸ πάσας τὰς πατριὰς τῆς γῆς· διὰ τοῦτο θέλω σᾶς τιμωρῆσαι διὰ πάσας τὰς ἀνομίας σας. Ἄμός 3:1, 2.

Ο Αμός απευθύνεται στην έσχατη γενεά του εκλεκτού λαού της διαθήκης του Θεού, η οποία πρόκειται να τιμωρηθεί, σε αντιστοιχία με τους είκοσι πέντε άνδρες που προσκυνούν τον ήλιο στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ. Ο Αμός παρουσιάζει το μήνυμα της Λαοδίκειας, το οποίο είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου κατά την εξάλειψη της αμαρτίας στον καιρό της κρίσεως των ζώντων.

Η προειδοποίηση του Αμώς βασίζεται επάνω σε μια ενοποίηση δύο παρατάξεων.

Μπορούν δύο να περιπατούν μαζί, εάν δεν είναι σύμφωνοι; Μήπως ο λέων βρυχάται εν τω δρυμώ, όταν δεν έχει θήραμα; μήπως ο σκύμνος υψώνει τη φωνή του από το άντρο του, εάν δεν έχει πιάσει τίποτε; Μήπως πτηνόν πέφτει εις παγίδα επί της γης, όπου δεν υπάρχει θηλιά δι' αυτό; μήπως σηκώνει κανείς παγίδα από τη γη, χωρίς να έχει συλλάβει απολύτως τίποτε; Μήπως σαλπίζεται σάλπιγξ εν πόλει, και ο λαός δεν φοβείται; μήπως γίνεται συμφορά εν πόλει, και ο Κύριος δεν την έπραξε; Αμώς 3:3–6.

Η προειδοποίηση περί δύο που περιπατούν μαζί ως ένα τίθεται μέσα στο πλαίσιο μιας παγίδας που συλλαμβάνει ένα πτηνό από τη γη. Τα πτηνά είναι σύμβολα θρησκευτικών σωμάτων, και ο παπισμός είναι κλωβός παντός ακαθάρτου και μισητού πτηνού στην Αποκάλυψη.

Και έκραξε με φωνή ισχυρή, λέγοντας: Έπεσεν, έπεσεν η Βαβυλών η μεγάλη, και έγινε κατοικητήριο δαιμονίων και φυλακή παντός ακαθάρτου πνεύματος και κλωβός παντός ακαθάρτου και μισητού ορνέου. Διότι εκ του οίνου του θυμού της πορνείας αυτής έπιον πάντα τα έθνη, και οι βασιλείς της γης επόρνευσαν μετ' αυτής, και οι έμποροι της γης επλούτησαν εκ της αφθονίας της τρυφής αυτής. Αποκάλυψις 18:2, 3.

Ένα πτηνό μέσα σε κλωβό είναι αιχμάλωτο πτηνό, και όταν ένα έθνος διαπράττει πορνεία με την πόρνη της Ρώμης γίνεται αιχμάλωτο πτηνό, και το πτηνό που υψώνεται πάνω από όλα τα άλλα προφητικά πτηνά είναι η εξουσία της οποίας η τριμελής οικία οικοδομείται, εδραιώνεται κατά τον νόμο της Κυριακής, στον τόπο της, που είναι η Σενάάρ, που είναι η Βαβυλώνα. Είναι το πτηνό που έλαβε θανατηφόρα πληγή το 1798, ή, όπως δηλώνει ο Ζαχαρίας, του τοποθετήθηκε μολύβδινο κάλυμμα επάνω στο καλάθι του, αλλά κατόπιν υψώθηκε από τα πτηνά του πνευματισμού και του αποστάτη Προτεσταντισμού.

Κατόπιν εξήλθεν ο άγγελος ο λαλών προς εμέ και μου είπε: Σήκωσον τώρα τους οφθαλμούς σου και ιδέ τι είναι τούτο το εξερχόμενον. Και είπα: Τι είναι; Και είπε: Τούτο είναι εφά το εξερχόμενον. Είπε ακόμη: Τούτο είναι η ομοιότης αυτών καθ' όλην την γην. Και ιδού, ανυψώθη ένας τάλαντος μολύβδου· και αυτή είναι μία γυναίκα καθημένη εν τω μέσω του εφά. Και είπε: Αυτή είναι η ανομία. Και έρριψεν αυτήν εις το μέσον του εφά· και έρριψε το βάρος του μολύβδου επί το στόμα αυτού. Τότε ύψωσα τους οφθαλμούς μου και είδον, και ιδού, εξήλθον δύο γυναίκες, και ο άνεμος ήτο εν ταις πτέρυξιν αυτών· διότι είχαν πτέρυγας ως πτέρυγες πελαργού· και εσήκωσαν το εφά μεταξύ της γης και του ουρανού. Και είπα προς τον άγγελον τον λαλούντα προς εμέ: Πού φέρουσι το εφά τούτο; Και είπε προς εμέ: Διά να οικοδομήσωσιν εις αυτό οίκον εν τη γη Σενάάρ· και όταν ετοιμασθή, θέλει τεθή εκεί επί της ιδίας αυτού βάσεως. Ζαχαρίας 5:5–11.

Η παγίδα του Αμώς συλλαμβάνει το πτηνό από τη γη, διότι αντιπροσωπεύει τη συμμαχία που προηγείται του επικείμενου νόμου της Κυριακής, όπου το πτηνό της γης αιχμαλωτίζεται· και, σύμφωνα με τον Αμώς, η συμμαχία αυτή αποτελεί έλεγχο προς τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό της Εβδόμης Ημέρας, διότι θα ηχήσει μέσα στην πόλη μια προειδοποιητική σάλπιγγα, την οποία εκείνοι θα αρνηθούν να ακούσουν.

Μὴ σαλπισθήσεται σάλπιγξ ἐν πόλει, καὶ ὁ λαὸς οὐ μὴ φοβηθῆ; θέλει γίνεσθαι συμφορὰ ἐν πόλει, καὶ ὁ Κύριος δὲν ἔπραξεν αὐτήν; Βεβαίως, Κύριος ὁ Θεὸς δὲν θέλει πράξει οὐδέν, ἐὰν δὲν ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν αὐτοῦ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ τοὺς προφήτας. Ὁ λέων ἐβρυχήθη, τίς δὲν θέλει φοβηθῆ; Κύριος ὁ Θεὸς ἐλάλησε, τίς δύναται νὰ μὴ προφητεύσῃ; Αμῶς 3:6–8.

Ο λέων που βρυχάται είναι ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα, ο οποίος αντιπροσωπεύει τον Χριστό όταν Εκείνος σφραγίζει και αποσφραγίζει τον προφητικό Του Λόγο. Η ανοικτή συμμαχία του 2025 είναι η πολιορκία του Κεστίου, και το σύμβολο των ληστών του λαού του Θεού καθιερώνεται όταν βλέπετε δύο να περιπατούν μαζί, οι οποίοι δεν θα έπρεπε ποτέ να συνυπάρχουν. Η Ρώμη, συμμαχούσα και ευθυγραμμιζόμενη με τους Προτεστάντες, είναι οξύμωρο σχήμα, διότι το να είναι κανείς Προτεστάντης σημαίνει να διαμαρτύρεται εναντίον της Ρώμης.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.

Πολύ Αργά για να Διαφύγει Κανείς από την Παγίδα

«Και ας ενθυμούμαστε ότι αποτελεί καύχημα της Ρώμης πως ουδέποτε αλλάζει. Οι αρχές του Γρηγορίου Ζ΄ και του Ιννοκεντίου Γ΄ εξακολουθούν να είναι οι αρχές της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Και αν διέθετε μόνον την εξουσία, θα τις έθετε σε εφαρμογή με τόση ακριβώς σφοδρότητα σήμερα, όση και κατά τους παρελθόντες αιώνες. Οι Προτεστάντες ελάχιστα γνωρίζουν τι πράττουν όταν προτείνουν να δεχθούν τη βοήθεια της Ρώμης στο έργο της εξύψωσης της Κυριακής. Ενώ αυτοί είναι προσηλωμένοι στην επίτευξη του σκοπού τους, η Ρώμη αποβλέπει στην αποκατάσταση της ισχύος της, στην ανάκτηση της χαμένης της υπεροχής. Αν καθιερωθεί έστω και άπαξ στις Ηνωμένες Πολιτείες η αρχή ότι η εκκλησία δύναται να χρησιμοποιεί ή να ελέγχει την εξουσία του κράτους· ότι οι θρησκευτικές τηρήσεις δύναται να επιβάλλονται διά κοσμικών νόμων· εν ολίγοις, ότι η εξουσία εκκλησίας και κράτους πρέπει να δεσπόζει επί της συνείδησης, τότε ο θρίαμβος της Ρώμης στη χώρα αυτή είναι εξασφαλισμένος.

«Ο λόγος του Θεού έχει απευθύνει προειδοποίηση για τον επερχόμενο κίνδυνο· αν αυτή αγνοηθεί, ο Προτεσταντικός κόσμος θα μάθει ποιοι είναι πραγματικά οι σκοποί της Ρώμης, μόνο όταν θα είναι πλέον πολύ αργά για να διαφύγει την παγίδα. Εκείνη αναπτύσσεται σιωπηλά σε δύναμη. Τα δόγματά της ασκούν την επιρροή τους στις νομοθετικές αίθουσες, στις εκκλησίες και στις καρδιές των ανθρώπων. Συσσωρεύει τα υψηλά και ογκώδη οικοδομήματά της, στα μυστικά βάθη των οποίων θα επαναληφθούν οι παλαιότεροι διωγμοί της. Κρυφά και ανεπαίσθητα ενισχύει τις δυνάμεις της, για να προωθήσει τους δικούς της σκοπούς όταν θα έρθει ο καιρός να πλήξει. Το μόνο που επιθυμεί είναι πλεονεκτική θέση, και αυτή ήδη της παραχωρείται. Σύντομα θα δούμε και θα αισθανθούμε ποιος είναι ο σκοπός του ρωμαϊκού στοιχείου. Όποιος πιστεύσει και υπακούσει στον λόγο του Θεού, θα υποστεί γι' αυτό ονειδισμό και διωγμό.» The Great Controversy, 581.

«Υπάρχει ένας κόσμος κείμενος στην πονηρία, στην απάτη και στην πλάνη, μέσα στην ίδια τη σκιά του θανάτου,—κοιμώμενος, κοιμώμενος. Ποιοι αισθάνονται ωδίνες ψυχής για να τους αφυπνίσουν; Ποια φωνή μπορεί να τους φθάσει; Ο νους μου μεταφέρεται στο μέλλον, όταν θα δοθεί το σύνθημα: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού.” Αλλά μερικοί

θα έχουν καθυστερήσει να προμηθευθούν το έλαιο για την αναπλήρωση των λαμπάδων τους, και πολύ αργά θα διαπιστώσουν ότι ο χαρακτήρας, ο οποίος παριστάνεται από το έλαιο, δεν είναι μεταβιβάσιμος. Το έλαιο εκείνο είναι η δικαιοσύνη του Χριστού. Αντιπροσωπεύει τον χαρακτήρα, και ο χαρακτήρας δεν είναι μεταβιβάσιμος. Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να το εξασφαλίσει για άλλον. Καθένας πρέπει να αποκτήσει για τον εαυτό του χαρακτήρα καθαρισμένο από κάθε κηλίδα αμαρτίας.» Bible Echo, May 4, 1896.

«Καθώς έβλεπα πτωχές ψυχές να αποθνήσκουν από έλλειψη της παρούσας αλήθειας, και μερικούς που ομολογούσαν ότι πιστεύουν την αλήθεια να τις αφήνουν να πεθαίνουν, κατακρατώντας τα αναγκαία μέσα για την προώθηση του έργου του Θεού, το θέαμα ήταν υπερβολικά οδυνηρό, και παρακάλεσα τον άγγελο να το απομακρύνει από εμένα. Είδα ότι, όταν ο σκοπός του Θεού απαιτούσε κάποιο μέρος από την περιουσία τους, όπως ο νεανίσκος που ήλθε στον Ιησού (Κατά Ματθαίον 19:16–22), αυτοί έφευγαν λυπημένοι, και ότι σύντομα η κατακλύζουσα μάστιγα θα περνούσε από πάνω τους και θα παρέσυρε ολοσχερώς τα υπάρχοντά τους, και τότε θα ήταν πολύ αργά να θυσιάσουν τα επίγεια αγαθά και να θησαυρίσουν θησαυρό στον ουρανό». Early Writings, 49.

«Ο Ιούδας είδε ότι οι ικεσίες του ήσαν μάταιες, και όρμησε έξω από την αίθουσα αναφωνώντας: Είναι πολύ αργά! Είναι πολύ αργά! Ένωθε ότι δεν μπορούσε να ζησει για να δει τον Ιησού σταυρωμένο, και, μέσα στην απελπισία του, βγήκε έξω και κρεμάστηκε». The Desire of Ages, 722.